

Samling af Afgørelser

DOMSTOLENS DOM (Sjette Afdeling)

1. juli 2021 *

»Præjudiciel forelæggelse – retligt samarbejde i civile sager – forordning (EU) nr. 650/2012 – europæisk arvebevis – gyldigheden af en bekræftet genpart af beviset, der ikke indeholder nogen udløbsdato – artikel 65, stk. 1 – artikel 69 – retsvirkningerne af beviset for så vidt angår de personer, der er nævnt deri, men som ikke har anmodet om udstedelse heraf – artikel 70, stk. 3 – dato, som skal tages i betragtning i forbindelse med vurderingen af genpartens gyldighed – genpartens bevismæssige retsvirkninger«

I sag C-301/20,

angående en anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 267 TEUF, indgivet af Oberster Gerichtshof (øverste domstol, Østrig) ved afgørelse af 27. maj 2020, indgået til Domstolen den 7. juli 2020, i sagen

UE,

HC

mod

Vorarlberger Landes- und Hypothekenbank AG,

procesdeltager:

boet efter VJ,

har

DOMSTOLEN (Sjette Afdeling),

sammensat af afdelingsformanden, L. Bay Larsen, og dommerne C. Toader (refererende dommer) og N. Jääskinen,

generaladvokat: M. Campos Sánchez-Bordona,

justitssekretær: A. Calot Escobar,

på grundlag af den skriftlige forhandling,

* Processprog: tysk.

efter at der er afgivet indlæg af:

- den østrigske regering ved J. Schmoll, E. Samoilova og A. Posch, som befuldmægtigede,
- den tyske regering ved J. Möller, M. Hellmann og U. Bartl, som befuldmægtigede,
- den spanske regering ved M.J. Ruiz Sánchez, som befuldmægtiget,
- den ungarske regering ved M.Z. Fehér og K. Szijjártó, som befuldmægtigede,
- Europa-Kommissionen ved M. Wilderspin og M. Heller, som befuldmægtigede,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 29. april 2021, afsagt følgende

Dom

- 1 Anmodningen om præjudiciel afgørelse vedrører fortolkningen af artikel 63, artikel 65, stk. 1, artikel 69 og artikel 70, stk. 3, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 650/2012 af 4. juli 2012 om kompetence, lovvalg, anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser vedrørende arv, og om accept og fuldbyrdelse af officielt bekræftede dokumenter vedrørende arv og om indførelse af et europæisk arvebevis (EUT 2012, L 201, s. 107, berigtiget i EUT 2012, L 344, s. 3, og i EUT 2013, L 60, s. 140).
- 2 Anmodningen er blevet indgivet i forbindelse med en tvist mellem på den ene side UE og HC, søn og datter af VJ, der er afgået ved døden, og som havde sit sidste sædvanlige opholdssted i Spanien, og på den anden side Vorarlberger Landes- und Hypothekenbank AG, der er en bank med hjemsted i Østrig, vedrørende en anmodning om tilbagelevering af et pengebeløb og værdipapirer, som denne bank har deponeret retsligt.

Retsforskrifter

- 3 7., 67., 71. og 72. betragtning til forordning nr. 650/2012 har følgende ordlyd:
 - »(7) Det indre markeds rette funktion bør fremmes ved at fjerne hindringerne for den frie bevægelighed for personer, der på nuværende tidspunkt har svært ved at gøre deres rettigheder gældende, når det drejer sig om arvesager med grænseoverskridende virkninger. Borgerne bør inden for det europæiske retlige område være i stand til på forhånd at tilrettelægge arven efter dem. Rettigheder, der tilkommer arvinger og legatarer, andre af afdødes nærtstående samt boets kreditorer, bør sikres effektivt.
- [...]
- (67) Med henblik på en hurtig, gnidningsfri og effektiv afvikling af en arvesag med grænseoverskridende virkninger i Unionen bør arvinger, legatarer, testamentsindsatte bobestyrer[e] eller bobestyrer[e] have mulighed for let at dokumentere deres status og/eller rettigheder samt beføjelser i en anden medlemsstat, f.eks. i en medlemsstat, hvor

boets ejendele befinder sig. Med henblik herpå bør denne forordning omfatte en bestemmelse om indførelse af et ensartet bevis, det europæiske arvebevis (herefter »beviset«), som udstedes til brug i en anden medlemsstat. [...]

- (71) Beviset bør have samme virkning i alle medlemsstater. Det bør ikke i sig selv være et eksigibelt dokument, men bør have beviskraft, og det bør forudsættes, at beviset nøjagtigt godtgør de elementer, der er fastsat i henhold til den lov, der finder anvendelse på arven, eller i henhold til en hvilken som helst anden lov, der finder anvendelse på specifikke forhold, f.eks. den materielle gyldighed af dødsdispositioner. [...] Enhver person, der foretager udbetalinger eller overdrager boets ejendele til en person, der i beviset er angivet som berettiget til at acceptere disse betalinger eller ejendele som arving eller legatar, bør ydes den nødvendige beskyttelse, hvis vedkommende handlede i god tro i tillid til, at de oplysninger, der er attesteret i beviset, er korrekte. Den samme beskyttelse bør ydes til enhver person, som i tillid til, at de oplysninger, der er attesteret i beviset, er korrekte, køber eller modtager boets ejendele fra en person, der i beviset er angivet som berettiget til at disponere over sådanne ejendele. Denne beskyttelse bør sikres, hvis der forelægges bekræftede genparter, der stadig er gyldige. [...]
- (72) Den kompetente myndighed bør udstede beviset efter anmodning. Originalen bør forblive hos den udstedende myndighed, som bør udstede en eller flere bekræftede genparter til ansøgeren og til enhver anden person, som kan dokumentere en legitim interesse. [...]
- 4 Forordningens artikel 62 med overskriften »Indførelse af det europæiske arvebevis« er sålydende:
- »1. Med denne forordning indføres et europæisk arvebevis (herefter »beviset«), som udstedes til brug i en anden medlemsstat og har de retsvirkninger, der er anført i artikel 69.
2. Anvendelse af beviset er ikke obligatorisk.
3. Beviset træder ikke i stedet for interne dokumenter, der anvendes til tilsvarende formål i medlemsstaterne. Når et bevis først er udstedt til brug i en anden medlemsstat, skal det dog også have de retsvirkninger, der er anført i artikel 69, i den medlemsstat, hvis myndigheder har udstedt beviset efter bestemmelserne i dette kapitel.«
- 5 Den nævnte forordnings artikel 63, der har overskriften »Formålet med beviset«, bestemmer:
- »1. Formålet med beviset er, at det skal kunne anvendes af arvinger, legatarer med direkte rettigheder i arvesagen og testamentsindsatte bobestyrere eller bobestyrere, som i en anden medlemsstat har behov for at påberåbe sig deres status eller at udøve henholdsvis deres rettigheder som arvinger eller legatarer og/eller deres beføjelser som testamentsindsatte bobestyrere eller bobestyrere.
2. Beviset kan navnlig anvendes til at bevise et eller flere af følgende forhold:
- a) statussen og/eller arveretten for hver arving eller i givet fald hver legatar, der er nævnt i beviset, og deres respektive arveandele
- [...]«

6 Forordningens artikel 65 med overskriften »Anmodning om et bevis« fastsætter:

»1. Beviset udstedes efter anmodning fra enhver person omhandlet i artikel 63, stk. 1 (herefter »ansøgeren«).

[...]

3. Anmodningen skal indeholde de oplysninger, der er anført nedenfor, i det omfang ansøgeren har kendskab til disse oplysninger, og de er nødvendige for, at den udstedende myndighed kan attestere de forhold, som ansøgeren ønsker bekræftet, og den skal ledsages af alle relevante dokumenter, enten originaler eller genparter, der opfylder betingelserne med hensyn til godtgørelse af deres ægthed, jf. dog artikel 66, stk. 2:

[...]

e) oplysninger vedrørende andre eventuelle arveberettigede i medfør af en dødsdisposition og/eller ved lov: efternavn og fornavn(e) eller organisationens navn, (eventuelt) id-nummer og adresse

[...]«

7 Artikel 68 i forordning nr. 650/2012, som har overskriften »Bevisets indhold«, har følgende ordlyd:

»Beviset skal indeholde følgende oplysninger i det omfang, det er nødvendigt til det formål, hvortil beviset udstedes:

[...]

g) oplysninger om de arveberettigede: efternavn (eventuelt efternavn ved fødslen), fornavn(e) og (eventuelt) id-nummer

[...]«

8 Forordningens artikel 69 med overskriften »Retsvirkningerne af beviset« bestemmer:

»1. Beviset skal være gældende i alle medlemsstater, uden at der stilles krav om anvendelse af en særlig procedure.

2. Beviset forudsættes nøjagtigt at godtgøre de elementer, der er fastsat i henhold til den lov, der finder anvendelse på arven, eller i henhold til en hvilken som helst anden lov, der finder anvendelse på specifikke forhold. Den person, der i beviset er nævnt som arving, legatar, testamentsindsat bobestyrer eller bobestyrer, forudsættes at have den status, der er nævnt i beviset, og/eller at have de rettigheder eller de beføjelser, som er anført i beviset, uden andre betingelser og/eller begrænsninger i tilknytning til disse rettigheder eller andre beføjelser end dem, der er nævnt i beviset.

3. Enhver person, som på grundlag af de oplysninger, der er attesteret i beviset, foretager udbetalinger eller overdrager ejendele til en person, der i beviset er nævnt som bemyndiget til at modtage betalinger eller ejendom, anses for at have udført en transaktion med en person, der har

beføjelse til at modtage betalinger eller ejendom, medmindre personen har kendskab til, at bevisets indhold ikke er korrekt, eller er uvidende om urigtige oplysninger som følge af grov forsømmelse.

4. Hvis en person, der i beviset er nævnt som bemyndiget til at disponere over boets ejendele, disponerer over sådanne ejendele til fordel for en anden person, skal den anden person, hvis denne handler på grundlag af de oplysninger, der er attesteret i beviset, anses for at have udført en transaktion med en person, der har beføjelse til at disponere over de pågældende ejendele, medmindre personen har kendskab til, at bevisets indhold ikke er korrekt, eller er uvidende om urigtige oplysninger som følge af grov forsømmelse.

5. Beviset udgør et gyldigt dokument til optagelse af boets ejendele i det relevante register i en medlemsstat, jf. dog artikel 1, stk. 2, litra k) og l).«

9 Den nævnte forordnings artikel 70, der har overskriften »Bekræftede genparter af beviset«, fastsætter:

»1. Den udstedende myndighed opbevarer originaleksemplaret af beviset og udsteder en eller flere bekræftede genparter til ansøgeren og enhver anden person, som kan dokumentere en legitim interesse.

2. Den udstedende myndighed fører med henblik på artikel 71, stk. 3, og artikel 73, stk. 2, en fortegnelse over personer, til hvem der er udstedt bekræftede genparter i henhold til stk. 1.

3. De udstedte bekræftede genparter er gyldige i et tidsrum begrænset til seks måneder, hvilket i den bekræftede genpart angives som en udløbsdato. I ekstraordinære, behørigt begrundede tilfælde kan den udstedende myndighed undtagelsesvis træffe afgørelse om, at gyldighedsperioden skal være længere. Efter udløbet af dette tidsrum skal personer, der er i besiddelse af en bekræftet genpart, ansøge om at få forlænget den bekræftede genparts gyldighedsperiode eller rette anmodning om en ny bekræftet genpart til den udstedende myndighed for at kunne bruge beviset til de formål, der er nævnt i artikel 63.«

10 Forordningens artikel 71 med overskriften »Berigtigelse, ændring eller tilbagekaldelse af beviset« bestemmer følgende i stk. 3:

»Den udstedende myndighed underretter straks de personer, til hvem der er udstedt bekræftede genparter af beviset i henhold til artikel 70, stk. 1, om, at der er foretaget berigtigelse, ændring eller tilbagekaldelse.«

Twisten i hovedsagen og de præjudicielle spørgsmål

11 Vorarlberger Landes- und Hypothekenbank foretog en retslig deponering af et pengebeløb og værdipapirer, efter at HC og UE samt deres far, VJ, havde anmodet om tilbagelevering af disse aktiver, idet de gjorde gældende, at der forelå konkurrerende rettigheder, hvis grundlag var omtvistet.

12 VJ, der havde sit sidste sædvanlige opholdssted i Spanien, afgik ved døden den 5. maj 2017. Efter dette dødsfald er behandlingen af dødsboet i overensstemmelse med spansk ret blevet forestået af en spansk notar.

- 13 HC og UE anmodede om frigivelse af de deponerede ejendele og fremlagde for Bezirksgericht Bregenz (distriktsdomstolen i Bregenz, Østrig) en bekræftet genpart af et europæisk arvebevis, som den nævnte spanske notar havde udstedt på HC's anmodning, med henblik på at godtgøre deres status som arvinger til VJ i overensstemmelse med artikel 62 ff. i forordning nr. 650/2012. Denne genpart, der har form af en »formular V« (herefter »formular V«), således som det fastsættes i Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) nr. 1329/2014 af 9. december 2014 om de formularer, der er omhandlet i forordning nr. 650/2012 (EUT 2014, L 359, s. 30), indeholder i rubrikken »Det er gyldigt indtil den« angivelsen »tidsubegrænset«. UE er i det nævnte bevis ved siden af sin søsters navn nævnt som arving til halvdelen af den pågældende arv.
- 14 Bezirksgericht Bregenz (distriktsdomstolen i Bregenz) gav afslag på sagsøgernes anmodning. Landesgericht Feldkirch (den regionale domstol i Feldkirch, Østrig) forkastede den appel, der var blevet iværksat til prøvelse af afgørelsen i første instans. Sidstnævnte ret fandt for det første, at det kun er den person, der har anmodet om udstedelse af et europæisk arvebevis, som er i stand til at fastslå sine rettigheder ved at fremlægge dette bevis, for det andet, at udstedelsen af en genpart af et sådant bevis uden gyldighedsbegrænsning er i strid med kravet om at fastsætte en gyldighedsperiode, der er begrænset til seks måneder for behandlingen af denne genpart, og for det tredje, at sidstnævnte skulle være gyldig på det tidspunkt, hvor retten i første instans traf sin afgørelse.
- 15 Der er for den forelæggende ret, Oberster Gerichtshof (øverste domstol, Østrig), iværksat revisionsanke til prøvelse af afgørelsen afsagt af Landesgericht Feldkirch (den regionale domstol i Feldkirch). Den forelæggende ret har anført, at i overensstemmelse med østrigsk ret forudsætter frigivelsen af deponerede aktiver en fælles skriftlig anmodning fra alle parter (»modparter«), så længe der ikke er truffet en endelig retsafgørelse. Med henblik på at træffe sin afgørelse ønsker den forelæggende ret således oplyst, om genparten af et europæisk arvebevis kan anvendes til at fastslå arvingernes rettigheder.
- 16 Navnlig ønsker Oberster Gerichtshof (øverste domstol) for det første oplysninger om gyldigheden af en bekræftet genpart, som ikke indeholder nogen udløbsdato. Den nævnte ret har anført, at denne situation ikke er fastsat i forordning nr. 650/2012, og at der ikke foreligger nogen praksis fra Domstolen herom. Den forelæggende ret har henvist dels til muligheden for, at dette dokument ikke skaber nogen retsvirkninger som følge af denne uregelmæssighed, dels til den omstændighed, at angivelsen »tidsubegrænset« kan udgøre en forlængelse af gyldighedsperioden, såfremt den kan anses for et »ekstraordinær[t] [...] tilfælde« som omhandlet i forordningens artikel 70, stk. 3. Bestemmelsens ordlyd kan imidlertid også fortolkes således, at dette dokument har en gyldighedsperiode, der er begrænset til seks måneder, og i et sådant tilfælde ønsker den forelæggende ret oplysninger om den dato, hvorfra denne periode skal beregnes.
- 17 For det andet ønsker den nævnte ret oplyst, om retsvirkningerne af et europæisk arvebevis – eftersom forordning nr. 650/2012 ikke fastsætter det tilfælde, hvor det kun er en af arvingerne, som anmoder om udstedelse af dette bevis – kun vedrører »ansøgeren« eller ligeledes alle de personer, der er nævnt deri.
- 18 For det tredje ønsker den forelæggende ret oplysninger om de eventuelle konsekvenser af udløbet af gyldighedsfristen for en genpart af et europæisk arvebevis. Den har i denne forbindelse henvist til, at der er forskelle mellem de forskellige opfattelser i retslitteraturen på området og forskelle mellem de østrigske retters og de tyske retters praksis med hensyn til spørgsmålet om, hvorvidt

det er tilstrækkeligt, at denne genpart er gyldig på tidspunktet for indgivelsen af anmodningen til den myndighed, der behandler sagen, eller om denne genpart fortsat skal være gyldig på det tidspunkt, hvor afgørelsen træffes.

- 19 På denne baggrund har Oberster Gerichtshof (øverste domstol) besluttet at udsætte sagen og forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:
- »1) Skal artikel 70, stk. 3, i [forordning nr. 650/2012] fortolkes således, at en genpart af et bevis, som i modstrid med bestemmelsen er udstedt uden angivelse af en udløbsdato og således med en ubegrænset gyldighedsperiode,
- er gyldig og har retsvirkning i et ubegrænset tidsrum, eller
 - kun er gyldig i et tidsrum på seks måneder beregnet fra datoen for udstedelse af den bekræftede genpart, eller
 - kun er gyldig i et tidsrum på seks måneder beregnet fra en anden dato, eller
 - er ugyldig og ikke kan anvendes som omhandlet i artikel 63 i forordning nr. 650/2012?
- 2) Skal artikel 65, stk. 1, [i forordning nr. 650/2012,] sammenholdt med [denne forordnings] artikel 69, stk. 3, [...] fortolkes således, at retsvirkningerne af et bevis indtræder for enhver person, som i beviset er angivet ved navns nævnelse som arving, legatar, testamentsindsat bobestyrer eller bobestyrer, således at også personer, som ikke selv har indgivet anmodning om udstedelse af et konkret bevis, kan anvende dette, jf. artikel 63 i forordning nr. 650/2012?
- 3) Skal artikel 69 [i forordning nr. 650/2012], sammenholdt med [denne forordnings] artikel 70, stk. 3, [...] fortolkes således, at den legitimerende retsvirkning af en bekræftet genpart af beviset skal anerkendes, såfremt genparten stadig var gyldig på tidspunktet for den første fremlæggelse, men har mistet sin gyldighed, inden myndigheden har truffet den ønskede afgørelse, eller er denne bestemmelse ikke til hinder for national ret, såfremt denne stiller krav om, at beviset også er gyldigt på det tidspunkt, hvor myndighedens afgørelse bliver truffet?«

Om de præjudicielle spørgsmål

Det første og det tredje spørgsmål

- 20 Med det første og det tredje spørgsmål, som skal behandles samlet, ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, om artikel 70, stk. 3, i forordning nr. 650/2012 skal fortolkes således, at en bekræftet genpart af et europæisk arvebevis, der indeholder angivelsen »tidsubegrænset varighed«, er gyldig, og at dens retsvirkninger som omhandlet i forordningens artikel 69 skal anerkendes uden tidsbegrænsning, for så vidt som denne genpart var gyldig i forbindelse med den oprindelige fremlæggelse heraf.
- 21 Indledningsvis skal det bemærkes, at den frist, der er fastsat i artikel 70, stk. 3, i forordning nr. 650/2012, ikke berører det europæiske arvebevis' gyldighedsperiode, men alene gyldighedsperioden for de bekræftede genparter heraf. Således som det fremgår af stk. 1 i nævnte artikel 70, sammenholdt med 72. betragtning til denne forordning, skal det europæiske arvebevis opbevares af den udstedende myndighed, der udsteder genparter heraf.

- 22 Det fremgår af ordlyden af artikel 70, stk. 3, i forordning nr. 650/2012, at de bekræftede genparter af dette bevis er gyldige i et tidsrum begrænset til seks måneder, hvilket i den bekræftede genpart angives som en udløbsdato. I ekstraordinære, behørigt begrundede tilfælde kan den udstedende myndighed træffe afgørelse om, at gyldighedsperioden skal være længere. Efter udløbet af dette tidsrum på seks måneder skal personer, der er i besiddelse af en bekræftet genpart af et europæisk arvebevis, ansøge om at få forlænget denne genparts gyldighedsperiode eller rette anmodning om en ny bekræftet genpart til den udstedende myndighed for at kunne bruge beviset til de formål, der er nævnt i artikel 63.
- 23 Begrænsningen af genparternes gyldighedsperiode er således blevet fastsat på grund af den omstændighed, at det europæiske arvebevis i overensstemmelse med forordningens artikel 69, stk. 1 og 2, skal være gældende i alle medlemsstater og forudsættes nøjagtigt at godtgøre dels de elementer, der er fastsat i henhold til den lov, der finder anvendelse på arven, eller i henhold til en hvilken som helst anden lov, der finder anvendelse på specifikke forhold, dels statussen og rettighederne for de personer, der er nævnt som arvinger, legatarer, testamentsindsatte bobestyrere eller bobestyrere.
- 24 I denne henseende skal det bemærkes, således som generaladvokaten i det væsentlige har anført i punkt 41 i forslaget til afgørelse, at den i artikel 70, stk. 3, i forordning nr. 650/2012 fastsatte frist på seks måneder gør det muligt at sikre overensstemmelse mellem indholdet af en bekræftet genpart af et europæisk arvebevis og arvens realitet og navnlig med jævne mellemrum at kontrollere, at beviset ikke er blevet berigtiget, tilbagekaldt eller ændret i henhold til forordningens artikel 71, eller at dets retsvirkninger ikke er blevet suspenderet i henhold til forordningens artikel 73.
- 25 Det følger heraf, at gyldigheden af en sådan bekræftet genpart er begrænset til seks måneder, bortset fra i ekstraordinære tilfælde.
- 26 Spørgsmålet er imidlertid, om det forholder sig således, at når den udstedende myndighed udtrykkeligt har præciseret i formular V, at denne genpart ikke har nogen udløbsdato, skal denne anses for at være gyldig i seks måneder, eller om denne manglende udløbsdato er til hinder for genpartens anvendelse som omhandlet i nævnte forordnings artikel 63.
- 27 I denne henseende ville formålet med forordning nr. 650/2012, således som det fremgår af syvende betragtning hertil, og hvorved det tilsigtes at fremme det indre markeds rette funktion ved at fjerne hindringerne for den frie bevægelighed for personer, der har svært ved at gøre deres rettigheder gældende, når det drejer sig om arvesager med grænseoverskridende virkninger, blive undermineret, såfremt arvinger eller øvrige personer med en legitim interesse ikke kunne fastslå deres rettigheder på grund af en formel fejl i den til dem udstedte bekræftede genpart af et europæisk arvebevis, men skulle anmode om en ny genpart af dette bevis, hvilket ville medføre en forlængelse af fristerne og en forhøjelse af de eventuelle omkostninger.
- 28 Når en bekræftet genpart af et europæisk arvebevis indeholder angivelsen »tidsbegrænset«, skal denne genpart følgelig anses for at være gyldig i seks måneder.
- 29 Hvad angår begyndelsestidspunktet for denne genparts gyldighedsperiode skal det bemærkes, at den udstedende myndighed i formular V efter datoen for den bekræftede genparts gyldighed skal angive datoen for dennes udstedelse. Beregningen af gyldighedsperioden skal således foretages fra denne dato, som sikrer den krævede forudsigelighed og retssikkerhed for så vidt angår anvendelsen af den nævnte genpart.

- 30 Hvad angår den forelæggende rets spørgsmål om den dato, fra hvilken en bekræftet genpart af et europæisk arvebevis skal være gyldig for at være gældende som omhandlet i artikel 69 i forordning nr. 650/2012, og navnlig om udløbet af gyldigheden af denne genpart under sagens behandling, bemærkes, at ingen bestemmelse i denne forordning direkte besvarer disse spørgsmål.
- 31 Således som generaladvokaten har anført i bl.a. punkt 49 i forslaget til afgørelse, skal denne genparts retsvirkninger imidlertid være de samme i samtlige medlemsstater, hvorfor dens gyldighed skal reguleres af forordning nr. 650/2012.
- 32 Det fremgår nemlig af 71. betragtning til forordning nr. 650/2012, at det europæiske arvebevis bør have samme virkning i alle medlemsstater, og at personer, som handler i tillid til, at de oplysninger, der er attesteret i beviset, er korrekte, sikres en beskyttelse, når der forelægges bekræftede genparter, som stadig er gyldige. Herved sikres bl.a. beskyttelsen af tredjemænd, som foretager udbetalinger eller overdrager boets ejendele til en person, der i beviset er angivet som berettiget til at acceptere disse betalinger eller ejendele som arving.
- 33 Såfremt gyldigheden af en bekræftet genpart af et europæisk arvebevis var påkrævet på det tidspunkt, hvor den myndighed, for hvilken denne genpart blev fremlagt, træffer den afgørelse, der anmodes om, eller under retssagen vedrørende denne, og ikke på tidspunktet for indgivelsen af ansøgningen, ville et sådant krav imidlertid risikere at skade rettighederne for arvingerne og de øvrige personer med rettigheder i arvesagen, som, idet de ikke har nogen indflydelse på varigheden af den procedure, der fører til denne afgørelse, i givet fald flere gange ville skulle ansøge om og fremlægge en sådan genpart.
- 34 Som generaladvokaten har anført i punkt 58 og 59 i forslaget til afgørelse, ville en sådan fortolkning indebære forsinkelser samt yderligere procedurer og arbejde såvel for de af arvesagen berørte personer som for de myndigheder, der behandler denne, og være i strid med det med forordning nr. 650/2012 forfulgte formål, der, som anført i nærværende doms præmis 27, består i at afvikle arvesager med grænseoverskridende virkninger hurtigt, gnidningsfrit og effektivt og sikre rettighederne for de af arvesagen berørte personer, således som dette formål fremgår af 7. og 67. betragtning til denne forordning.
- 35 Desuden præciserer artikel 71, stk. 3, i forordning nr. 650/2012, at den udstedende myndighed straks underretter de personer, til hvem der er udstedt bekræftede genparter af beviset, og over hvilke den i medfør af forordningens artikel 70, stk. 2, fører fortegnelse, om, at der er foretaget berigtigelse, ændring eller tilbagekaldelse af det europæiske arvebevis, med henblik på i overensstemmelse med 72. betragtning til forordningen at undgå misbrug af disse genparter og begrænse risikoen for, at en bekræftet genpart, hvis gyldighed er udløbet på tidspunktet for vedtagelsen af den anmodede afgørelse, ikke stemmer overens med indholdet af det europæiske arvebevis.
- 36 I denne henseende skal det, således som generaladvokaten har anført i punkt 70 i forslaget til afgørelse, bemærkes, at når den myndighed, for hvilken en bekræftet genpart af et europæisk arvebevis er blevet fremlagt, råder over oplysninger, der med rimelighed gør det muligt at rejse tvivl om bevisets status, kan den undtagelsesvis anmode om fremlæggelse af en ny genpart eller af en genpart, hvis gyldighedsperiode er blevet forlænget.

37 Henset til samtlige ovenstående betragtninger skal det første og det tredje spørgsmål besvares med, at artikel 70, stk. 3, i forordning nr. 650/2012 skal fortolkes således, at en bekræftet genpart af et europæisk arvebevis, der indeholder angivelsen »tidsubegrænset varighed«, er gyldig i seks måneder fra datoen for dens udstedelse, og at den er gældende som omhandlet i forordningens artikel 69, såfremt den var gyldig, da den første gang blev fremlagt for den kompetente myndighed.

Det andet spørgsmål

38 Med det andet spørgsmål ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, om artikel 65, stk. 1, i forordning nr. 650/2012, sammenholdt med forordningens artikel 69, stk. 3, skal fortolkes således, at retsvirkningerne af et europæisk arvebevis indtræder med hensyn til alle de personer, der i beviset er nævnt ved navns nævnelse som arvinger, legatarer, testamentsindsatte bobestyrere eller bobestyrere, også selv om de ikke selv har anmodet om udstedelse heraf.

39 Den nævnte forordnings artikel 63, stk. 1, og artikel 63, stk. 2, litra a), vedrørende formålet med det europæiske arvebevis opregner listen over de personer, der med henblik på i en anden medlemsstat at godtgøre bl.a. deres arveretlige status og deres arverettigheder kan anvende beviset, nemlig arvinger, legatarer med direkte rettigheder i arvesagen og testamentsindsatte bobestyrere eller bobestyrere (jf. i denne retning dom af 1.3.2018, Mahnkopf, C-558/16, EU:C:2018:138, præmis 36 og den deri nævnte retspraksis).

40 I overensstemmelse med artikel 65, stk. 1, i forordning nr. 650/2012 udstedes det europæiske arvebevis efter anmodning fra enhver person omhandlet i forordningens artikel 63, stk. 1. I forordningens artikel 65, stk. 3, litra e), præciseres det, at anmodningen om et europæisk arvebevis bl.a. skal indeholde oplysninger vedrørende andre eventuelle arveberettigede i medfør af en dødsdisposition og/eller ved lov end ansøgeren. Disse oplysninger skal i medfør af forordningens artikel 68, litra g), gengives i det nævnte bevis.

41 Artikel 69, stk. 3, i forordning nr. 650/2012 bestemmer, at udbetalinger eller overdragelse af ejendele kan foretages på grundlag af de oplysninger, der er indeholdt i det europæiske arvebevis, til fordel for en person, der – i sin egenskab af arving, legatar, testamentsindsat eller bestyrer – i beviset er nævnt som bemyndiget til at modtage betalinger eller ejendom. Retsvirkningerne af det europæiske arvebevis kan således udfolde sig i forhold til denne person, uden at bestemmelsen præciserer, om personen skal have egenskab af sagsøger.

42 Desuden forholder det sig i medfør af denne forordnings artikel 70, stk. 1, således, at uanset ansøgerens status udsteder den udstedende myndighed, der opbevarer originaleksemplaret af beviset, en eller flere bekræftede genparter til ansøgeren og enhver anden person, som kan dokumentere en legitim interesse. Det følger heraf, at en forpligtelse, der indebærer, at den person, der påberåber sig en bekræftet genpart af et europæisk arvebevis, nødvendigvis skal være den person, der oprindeligt ansøgte om beviset, ville være i strid med selve ordlyden af nævnte forordnings artikel 70, stk. 1.

43 Ingen af disse bestemmelser pålægger den person, der anvender en bekræftet genpart af et europæisk arvebevis med henblik på at drage fordel af sidstnævntes retsvirkninger, at have status som den person, der indgav ansøgning om dette bevis.

44 Hertil kommer, således som Europa-Kommissionen har anført i sit skriftlige indlæg, at hvis enhver berørt person var forpligtet til at anmode om et europæisk arvebevis og en bekræftet genpart heraf med henblik på en given arvesag, mens der allerede er blevet udstedt beviser og genparter med

henblik på sidstnævnte, ville dette medføre unødige omkostninger. En sådan forpligtelse ville være i strid med det med forordning nr. 650/2012 forfulgte formål, således som det fremgår af 67. betragtning hertil, og som består i en hurtig, gnidningsfri og effektiv afvikling af grænseoverskridende arvesager.

- 45 Henset til ovenstående betragtninger skal det andet spørgsmål besvares med, at artikel 65, stk. 1, i forordning nr. 650/2012, sammenholdt med forordningens artikel 69, stk. 3, skal fortolkes således, at et europæisk arvebevis har retsvirkninger med hensyn til alle de personer, der i beviset er nævnt ved navns nævnelse, også selv om de ikke selv har anmodet om udstedelse heraf.

Sagsomkostninger

- 46 Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den forelæggende ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagsomkostningerne. Bortset fra de nævnte parters udgifter kan de udgifter, som er afholdt i forbindelse med afgivelse af indlæg for Domstolen, ikke erstattes.

På grundlag af disse præmisser kender Domstolen (Sjette Afdeling) for ret:

- 1) **Artikel 70, stk. 3, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 650/2012 af 4. juli 2012 om kompetence, lovvalg, anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser vedrørende arv, og om accept og fuldbyrdelse af officielt bekræftede dokumenter vedrørende arv og om indførelse af et europæisk arvebevis skal fortolkes således, at en bekræftet genpart af et europæisk arvebevis, der indeholder angivelsen »tidsubegrænset varighed«, er gyldig i seks måneder fra datoen for udstedelse heraf, og at den er gældende som omhandlet i forordningens artikel 69, såfremt den var gyldig, da den første gang blev fremlagt for den kompetente myndighed.**
- 2) **Artikel 65, stk. 1, i forordning nr. 650/2012, sammenholdt med forordningens artikel 69, stk. 3, skal fortolkes således, at et europæisk arvebevis har retsvirkninger med hensyn til alle de personer, der i beviset er nævnt ved navns nævnelse, også selv om de ikke selv har anmodet om udstedelse heraf.**

Underskrifter